Р Е Ш Е Н И Е
№ 44759

гр. София, 13.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 30.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова
ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12302** по описа за **2026** година докладвано от съдия Росица Цветкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на С. Г. С. срещу Решение № 3358 от 01.09.2026 г., постановено по НАХД № 16298/2025 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 16 състав. С обжалваното решение е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-019658/22.08.2024 г., издадено от началник на група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, в частта, с която на С. са наложени административни наказания глоба в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 104а ЗДвП, глоба в размер на 20 лв. за нарушение на чл. 70, ал. 3 ЗДвП и глоба в размер на 10 лв. за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 2 ЗДвП. Наказателното постановление е изменено в частта относно наложените за нарушение на чл. 103 ЗДвП наказания глоба в размер на 200 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца, като срокът на лишаването от право на управление е намален на три месеца. Жалбоподателят е осъден да заплати на СДВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 евро. В касационната жалба се оспорва правилността на решението. Излагат се възражения във връзка с установяването на

нарушенията и съставянето на АУАН, като се поддържа и че жалбоподателят е бил наказан повторно за деяние, за което вече е понесъл наказателна отговорност. Иска се отмяна на обжалваното решение.

В съдебното заседание касаторът се представлява от адв. А., който поддържа жалбата и изложените в нея съображения.

Ответникът – началник на група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не изпраща представител.

Представителят на С. градска прокуратура дава заключение за неправилност на обжалваното решение и предлага неговата отмяна.

Административен съд София-град, XXIV касационен състав, като обсъди доводите на страните и извърши проверка на обжалваното решение съобразно чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, в законоустановения срок и срещу съдебно решение, подлежащо на касационно обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е установил, че на 08.07.2024 г. около 21:00 часа С. С. управлявал лек автомобил „Ф. П.“ с рег. [рег.номер на МПС] по [улица]в[жк], [населено място], без включени светлини. При подаден от полицейски служител сигнал за спиране със стоп-палка водачът не спрял, а продължил движението си. Полицейските служители установили също, че по време на управлението използвал мобилен телефон, без устройство, позволяващо използването му без участието на ръцете. При последвалата проверка С. не представил свидетелство за регистрация на управлявания автомобил. При проверката била установена и концентрация на алкохол в кръвта от 2,37 промила. Административнонаказателното производство относно управлението след употреба на алкохол било прекратено, като за това деяние било проведено наказателно производство.

С одобрено на 01.11.2024 г. споразумение по НОХД № 15214/2024 г. на Софийския районен съд С. е признат за виновен за престъпление по чл. 343б, ал. 1 НК, за което са му наложени наказания лишаване от свобода за срок от осем месеца, с отложено изпълнение за три години, глоба в

размер на 300 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от осем месеца.

Въз основа на събраните доказателства районният съд е приел, че нарушенията, предмет на наказателното постановление, са установени по несъмнен начин. Не е констатирал съществени нарушения на процесуалните правила при съставянето на АУАН и издаването на наказателното постановление. Отхвърлил е и възражението за нарушение на принципа ne bis in idem, като е приел, че наказателното и административнонаказателното производство се отнасят до различни деяния.

Решението е правилно.

Районният съд е събрал и обсъдил относимите доказателства, като е изложил мотиви относно тяхната достоверност и доказателствено значение. Правилно е кредитирал показанията на полицейските служители, които непосредствено са възприели нарушенията, като последователни и непротиворечиви и съответстващи на останалите доказателства по делото.

Изложените в касационната жалба възражения относно обстоятелствата по установяване на нарушенията и съставянето на АУАН не опровергават изводите на районния съд. Същият правилно е приел, че актът и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, съдържат необходимите реквизити и индивидуализират в достатъчна степен нарушенията и обстоятелствата по извършването им. Не са установени съществени нарушения на административнонаказателното производство, които да са ограничили правото на защита на санкционираното лице.

Правилен е и изводът на районния съд, че установените факти осъществяват съставите на нарушенията по чл. 104а, чл. 70, ал. 3, чл. 100, ал. 1, т. 2 и чл. 103 ЗДвП. Касационните доводи не обосновават различна преценка относно законосъобразността на ангажираната административнонаказателна отговорност.

Неоснователно е възражението за нарушение на принципа ne bis in idem. За приложението на този принцип е необходимо двете производства да се отнасят до идентични или по същество едни и същи факти. В случая такава идентичност не е налице. Предмет на наказателното производство по чл. 343б, ал. 1 НК е управлението на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2

промила. Административнонаказателната отговорност е ангажирана за други нарушения на правилата за движение – използване на мобилен телефон, управление без включени светлини, непредставяне на свидетелство за регистрация и неизпълнение на сигнал за спиране.

По-конкретно нарушението по чл. 103 ЗДвП се изразява в неизпълнение на задължението на водача да спре при подаден сигнал от контролните органи. Това поведение е фактически различно от управлението на МПС след употреба на алкохол. Обстоятелството, че двете нарушения са установени при една и съща полицейска проверка, не обуславя идентичност на деянията. Не води до различен извод и обстоятелството, че както по наказателното, така и по административнонаказателното производство е наложено наказание лишаване от право да управлява МПС. Забраната за повторно наказване се отнася до едно и също деяние, а не до налагането на наказания от един и същ вид за различни нарушения. Поради това изтърпяването на наказанието, наложено по наказателното дело, не изключва административнонаказателната отговорност за нарушението по чл. 103 ЗДвП.

Правилно районният съд е приложил и чл. 3, ал. 2 ЗАНН по отношение на наказанието за нарушението по чл. 103 ЗДвП. Към датата на извършване на нарушението чл. 175, ал. 1, т. 4 ЗДвП е предвиждал лишаване от право да се управлява МПС за срок от един до шест месеца и глоба от 50 до 200 лв. С изменението на разпоредбата, обнародвано в ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г., е предвидено наказание лишаване от право да се управлява МПС за срок от три месеца и глоба от 200 лв. Последващата редакция е по-благоприятна за нарушителя с оглед наложеното с наказателното постановление лишаване от право на управление за срок от шест месеца. Ето защо районният съд законосъобразно е намалил срока на това наказание на три месеца, като е запазил глобата от 200 лв. Неточността в мотивите на районния съд относно годината на влизане в сила на изменението не се отразява на правилността на решението, тъй като изменението е в сила от 07.09.2025 г. и е било приложимо към момента на постановяването му.

По изложените съображения касационната инстанция приема, че районният съд е установил правилно релевантните факти, не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила и е приложил законосъобразно материалния закон. Обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

В касационното производство не са налице основания за присъждане на разноски.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, XXIV касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3358 от 01.09.2026 г., постановено по НАХД № 16298/2025 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 16 състав.

Решението е окончателно.